

Sygn. akt III CSK 215/17

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku M.G. i S.G.
przy uczestnictwie A.K., A.K. i H.C.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 8 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie M. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w T.
z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt I Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w T. w sprawie o rozgraniczenie oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w T., X Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w T. z dnia 24 sierpnia 2016 r.

Wnioskodawczynie wniosła skargę kasacyjną, wskazując, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości

lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżąca wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinna sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter.

W razie twierdzenia, że skarga jest oczywiście uzasadniona, skarżący musi we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Wymaganie to jest spełnione, gdy zostanie wykazane, że orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ., 21 września 2010 r., III UK 95/10, nie publ., z dnia 2 grudnia 2011 r., III SK 31/11, nie publ.).

Próbując uzasadnić wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca nie powołała żadnej z przyczyn kasacyjnych, enumeratywnie i wyczerpująco wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Powołała się na „rażącą niesprawiedliwość” zaskarżonego orzeczenia, która nie stanowi przyczyny kasacyjnej przewidzianej w powołanym przepisie, nie określiła także istotnego zagadnienia prawnego ani nie wykazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest zatem bezzasadny.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).